

Dve národní legendi.

(Zapísal F. Kosi.)

I.

Ko sta še Zveličar in sv. Peter hodila po zemlji, prideta na svojem potovanji mimo neke krēme, iz katere sta užé od daleč slišala glasen vrisk. Zveličar je hotel mimo iti, a sv. Peter ga je silil in prosil, da bi šla nekoliko noter. A Zveličar le ni hotel, da-si sv. Peter ni nehal prositi. „Če te le takó noter vabi, pa idi sam, jaz te tukaj zunaj počakam,“ reče Zveličar. — Peter gré. Ko stopi v krēmo, vse mu naproti kliče: „Dobro došel, godec! nu zdaj nam pa le jedno zagodi, da bodedo plesáli!“ — „Kakó bi godel, saj ne znam,“ reče začuden Peter. Ali družal le ne neha, ter vpije nad Petrom: „Čemú pa nosiš gosli na hrbtu, če nisi godec?“ Peter se ožrè preko rame, a ničesar ne zapazi. Gostje ga zmirom silijo, da naj bi godel in ker tega ne stori, začnó po njem udrihati, da je bilo joj. Komaj jim je na prosto ušél. Ves upehan priteče za božjim mojstrom, ter mu toži, kakó so mu v krēmi rekli, da ima gosli na hrbtu, da bi moral gósti in ker ni mogel tega storiti, začéli so ga nazadnje pretepati, da jim je komaj ušél.

Zveličar se mu nasmólne, rekoč: „Vidiš, Peter ljubi, ako bi bil ti mene slušal in bi ne bil šel v krēmo, nič žalega bi se ti ne bilo zgodilo, a ker zmirom želiš delati po svojej glavi, prejel si zdaj za svojo trmo zasluženó plačilo!“

Zveličar je namreč sv. Petru skrivaj na hrbet obesil gosli, takó, da so jih samó drugi videli, a sv. Peter sam jih ni videl.

II.

Neko noč sta morala Zveličar in sv. Peter pod milim nebom prenočiti, ker ni bilo blizu hiše, da bi prosila za prenočišče.

Sv. Peter je bil užé zeló truden in ves nevoljen; Zveličar mu reče: „Ker je užé noč in ker ni nobene hiše tukaj blizu, prenočila bodeva nocoj na prostem. Jaz se vležem kar tukaj na cesto!“ To rekši vleže se Zveličar na sredo ceste, a sv. Peter se tiho spravi k grmu ob cesti, ter si misli: „Kakó je vender neumen; ravno tja se je vlegel, koder vozijo!“ Ker sta bila oba zeló zaspala, sta tudi hitro zaspala.

Po noči se pripelje voz po tistej cesti. Ko pridejo konji do Zveličarja, ustrašijo se, pobegnejo v stran, ter povozijo sv. Petra, ki je ležal pod grmom. Peter začne vpití ter na pomoč klicati. Zveličar se prebudi, in vpraša: „Kaj ti je vender, da tako upiješ?“

„Kaj bi ne upil, če so me konji povozili?“ odvrne mu sv. Peter.

„Kakó je vender to, da onó vozijo, kjer ni ceste?“ pravi Zveličar, ter še pristavi: „Če bi bil tukaj pri meni ostal, bi te konji ne bili povozili, a ker si po svojej glavi misliš kaj boljšega izbrati, zadéla te je zaslužená kazen!“